Fyrbåken. Poetisk kalender för år 1855. Af Elias Sehlstedt

Bokutgåva

Adolf Bonnier, Stockholm 1854.
FÖRETAL.

—

I dessa krigiskt oroliga tider, då hela verlden skriker, stojar och pratar mer än vanligt, och då ingen kan vända sig utan att stöta på en politikus, har det varit högst bekymmersamt för författaren att kunna finna en plats, nog tyst och fredlig, för att skrifva ett Företal till detta interessanta arbete.

Flere gånger har jag börjat, men i samma ögonblick har alltid någon kommit och frågat mig, om jag nyss läst tidningarna, om jag sett, huru det går med kriget, o. s. v. och med sina strategiska funderingar, förutsättningar och planer så förbryllat mig, att jag alltid måst sluta precist der jag börjat.

En dag tog jag nyckeln ur dörren, i akt och mening att få vara i fred; men just som jag grep efter ett ark papper för att börja, stack ett grått hufvud in genom fönstret, som jag glömt att stänga, och skrek med full hals: »Sebastopol har fallit», och började att röra ihop Ö- stersjön och Svarta Hafvet i ett så genom- korkadt virrvarr, så att jag genast måste afstå från min föresats att skrifva något Företal.

Högst förtretad tog jag min hatt och vandrade ut åt hamnen, då jag blef varse ett större skepp liggande för ankar fredligt och stilla, i afbidan på gynnsammare vindar.

Med alla mina Visor i fickan rodde jag ombord på fartyget och anhöll hos Befälhafvaren om tillåtelse att få sitta på toppen af stormasten, för att sammanskrifva ett Företal, då jag hoppades der hunna påräkna en stunds tystnad, för att samla mina tankar till ett så vigtigt företag.

Den hederlige Skeppskaptenen, för hvilken jag presenterade mig såsom Författare, spärrade visserligen upp både ögon och öron, men bad mig, som artig värd, vara god och begagna den plats som jag önskade, samt föreslog, om jag icke hellre ville sitta på bogsprötet, hvilket i hans tanka vore mera beqvämt än att sitta på stortoppen. Jag tackade honom för hans förslag, men som meningen var att få sitta i fred, ansåg jag mig böra stå vid mitt första beslut; Hvarföre jag genast företog äntringen, uppnådde den efterlängtade toppen, och sedan jag försäkrat mig om en någorlunda säker ställning, tog jag fram min Visbundt, lade den på knäet och skulle just börja att skrifva på omslaget, då en skeppspojke kom klängandes efter ner ifrån däck och ropade: »Herr Författare! Kapten har skickat mig opp för att fråga, om Herrn vill begagna detta paraply, emedan det börjar smådugga, och om han sedan får skicka opp ett glas punsch eller någon annan förfriskning?»

Mitt Herrskap! Ni kan föreställa Er huru jag blef till mods vid detta nya störande. Grönögd af harm, att ej heller nu få sitta i fred, då jag gjort mig ett så outsägligt besvär att förskaffa mig en lugn och ogenerad plats för att fullborda mitt arbete, ropade jag: »Finns då icke mellan himmelen och jorden någon enda punkt, der man i ro kan få skrifva ett Företal! På jorden fanns ej någon plats, och när jag trodde mig ha funnit en sådan här uppe i luften, så komma skeppspojkar och paraplyer och omstörta hela min glädje och förhoppning.»

Med full föresatts att icke skrifva något Företal, samlade jag i förargelsen ihop mina Visor, fattade tag i en bardun och med blixtens hastighet firade mig ner i däck.

Genom den förfärliga farten hade jag ej märkt att manuskriptet, som jag hade under armen, halkat undan, så att just som jag dunkade i däck, slungades hela bundten ifrån mig och, till min stora förskräckelse, nedstörtade i den närastå- ende pumpen.

Förgäfves skrek jag till och satte näsan ner i pumphålet, liksom för att vädra hvart den tog vägen.

Den hederlige Skeppskaptenen, som hörde skriket och dunkandet på däck, kom uppspringandes ur kajutan; och då jag med andan i halsen berättade hela förloppet, kommenderade han i ögonblicket fyra man till pumpen, hvilket slutligen hade den lyckliga påföljd, att den ena Visan efter den andra pumpades upp ur det orena vattnet, hvarvid jag sjelf stod till reds och uppsamlade dem i en pyts.

Några stycken, under rubrik: »Erotiska Fantasier» kunde ej återfås, oaktadt ett flitigt pumpande, utan äro troligen för evigt försvunna; och kan jag vid detta tillfälle, med all min blygsamhet, ej undgå att erkänna, att det för litteraturen var en oersättlig förlust.

Detta får nu gälla som ett Företal, hvilket jag äfven antydt, då jag ofvanför med stora bokstäfver satt ut hvad det skall föreställa, ehuru jag gerna önskat, och som äfven var min afsigt, att i ett verkligt Företal göra reda för ett och annat, som kunnat möjligen interessera Läsaren att känna.

Jag begagnar emedlertid tillfället att tillönska Alla och hvar och en isynnerhet en glad och treflig Julhelg samt ett godt slut på det gamla året.

Sandhamn i December 1854.

Författaren.

Till mina Wänner.

Om jag kunde, gerna ville
Jag slå bort all poesi.
Dock — hvem vill ej vara Snille,
Och hvem vill väl låta bli!
Som natur'n är danad, sådan
Blir den ock på tidens elf:
Den fördömda skrifvar-klådan
Envis är som synden sjelf.

Blef jag qvitt den, till min fromma,
Ville jag ge något till.
Icke hjelper *svafvelblomma,*
Icke hjelper *kamomill.*
Far jag öfver land och vatten,
Hänger fantasien med.
Som en brandvakt midt i natten
Lemnar han mig ej i fred.

Derför, ack! hvad vill jag göra?
Kan ej nyttja hugg och slag.
Att på dörren honom köra,
Vore syndigt, tycker jag.
Lyssnen heldre till hans toner,

Ack! då blir hans lif så skönt!
Jag får nya permissioner,
Och då är jag prisbelönt.

Den Gamle Lotsen.

På den ödsliga häll
Satte ödet mitt tjäll
Mellan böljors och bränningars svall.
Nakna klipporna stå,
Och der gror knappt ett strå,
Och med nöd står den tvinande tall.

Här jag föddes, och här
Mellan ”kobbar” och skär
Redan manade vindarnas rop.
Och den brusande våg
Var det första jag såg,
Och dess svall har bevittnat mitt dop.

Då blef hafvet mig kärt.
Hvad jag kan, har jag lärt
Af min fader, fast illa jag slet.
Och min skola blef sjön,
Och min lärdom blef bön,
Och dess tröst är det *enda* jag vet.

Uti faror och nöd.
Ofta nära min död,
Var jag mången gång illa till mods.
Men min ande har bedt,
Och jag trott och jag sett,
Att det ges ock en Gud för en lots.

När det glupande haf
Öppnar graf efter graf,
Skall han ut, om ock döden han ser.
Och med blicken hemåt,
När han lossar sin båt,
Vet han ej, om han fäster den mer.

Från sitt husliga tjäll
Mången stormdiger qväll
Rycks han plötsligt ur vännernas famn.
Hans försakan och strid
Fäster ingen sig vid,
Blott att krämarn får skutan i hamn.

Medan blodet är ungt,
Känns ej yrket så tungt,

Men det nalkas en dag, fastän gömd.
Och då brytes hans röst,
Och då kommer hans höst —
Då är lotsen försliten och glömd.

Sjelf jag känner och ser,
Hur mitt lif mer och mer
Mojnar ut, som det stillnande haf.
Ingen känner sin död:
Böljan gaf mig mitt bröd,
Kanske ger hon mig också en graf.

Min Förtröstan.

Jag tänker stundom, fast det sällan händer,
Då tidens böljor mot min farkost slå;
Då tänker jag: det går en dag om sender,
Går det ej bra, så går det bra ändå.

Och när mig lyckan stundom ryggen vänder,
Och jag dess onåd ej kan rätt förstå;
Då tänker jag: det går en dag om sender,
Går det ej bra, så går det bra ändå.

När för min blick sig hoppets stjerna tänder,
Blott en sekund och slocknar straxt derpå;
Då tänker jag: det går en dag om sender,
Går det ej bra, så går det bra ändå.

Ty uti allt hvad mig på jorden händer,
Jag vet och tror, att Gud beslutat så.
Då tänker jag: det går en dag om sender,
Går det ej bra, så går det bra ändå.

Hwad will man göra?

Att verlden sorglig är, man nog får höra,
Att det är tungt, att nå'nsin hit man födts.
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra?
Man kan väl icke sörja sig till döds!

Visst finns det mycket, som vårt lugn kan störa,
Och ödet är rätt hårdhändt, som man vet.
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra?
Man kan väl icke hänga sig för det!

Att vara mästerman och bilan föra,

Är kusligt nog på denna jordens ring,
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra?
Det är väl bättre det, än ingenting!

Har man en rödsprängd näsa till att föra,
Då skriker man ”fy tusan!» med full hals,
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra:
Är det väl bättre, att ha ingen alls?

Har man rödt hår, så får man genast höra,
Att det är högst fatalt och mindre fint,
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra?
Det är väl bättre rödt, än gredelint!

Förtalet tränger skonlöst till vårt öra,
Och ofta nog man klandrar oss i allt,
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra?
Bäst är att tiga och *ta saken kallt.*

Hur man sig ställer, får man tadel höra,
För snålhet än, och än för öfverflöd,
Men hvad sju tunnor tusan skall man göra?
Man är ej riktigt bra — förr’n man är död.

Göken.

Glada sångarbroder, muntra Gök!
Vintren flyktat har från våra stränder
Våren af *»Poetiska försök”*
Gifvit ut en splitterny kalender.

Bandet är i guld och sammetsgrönt,
Blomstertankar korsa der hvarannan.
Som vignett står tecknadt gudaskönt
Solns porträtt med glorian kring pannan.

Verldsbekant är vårens sångar-chör,
Ännu ingen hörts deröfver klaga.
Sjelf du uppträdt som kompositör
Uti mången skön musik-bilaga.

Och hvem lyddes icke, då du gol,
Erkänd mästare ibland talanger,
Hälften af fagott och altfiol,
Blir du alltid ensam i din genre.

När du sjunger, smyckas som till fest
Skogens djupa dal och höga branter;
Och din sång är vårens dop-attest —
Du den förste bland dess predikanter.

Snart du flyttar, ack! jag vet det nog:

Kort är våren, ögonblicken dyra.
Dröj ännu, och sjung i nordanskog,
Sjung, min vän! jag lägger bort min lyra.

————

Hemkomsten.

I sällskap med en vän.

Der på kullen står min hydda,
Och dess valspråk är: *stig in!*
Gästfrihet är husets krydda,
Och i dörru står hustru min.

Hjertat uppå blicken kännes:
Vi ett handslag få till mans.
Gubbens vänner äro hennes,
Hennes vänner äro hans.

Se! der hvimla gård och trappa!
Hör du barnens jubel än:
”Ack! välkommen, söta pappa!
Du var snäll som kom igen.” —

Hjertans gumma! sätt på vatten,
Skänk oss af ditt bästa thé! —
Nu min broder! ta mig katten,
Ta vi oss en panacé.

All din frihet här du eger,
Nu blir du till Jul vår gäst.
Är det icke som jag säger:
”Borta bra, men hemma bäst!”

Här är nattrock, här är pipa,
Trefligt hem och glada rum!
Ungkarl! vill du nu begripa,
Att du länge varit dum.

—

Vännen.

Nu först mig en längtan bränner:
Blir jag ungkarl längre? Nej!
Jag en tös på Wermdön känner:
Jag far bums och gifter mej.

————

Sommarqwällen.

Sig aftonsvalkan sprider
Kring våra tysta tjäll.
Mot vester solen skrider,
Det skymmer och blir qväll.
Hur gyllne molnet flyter
Kring horisontens bryn!
Jag verldens guld ej byter
Mot detta guld i skyn.

Ty i min själ jag tänker,
Då jag dess klarhet ser:
Det mer än jorden skänker,
Det hoppets rikdom ger.
Allt guld som efterfikes,
En vansklig lycka ger,
Men hoppet om Guds rikes
Lycksalighet än mer.

I glans står himlens båge:
Det är uti dess ljus
Som om en skymt jag såge
Utaf "*Guds berg och hus.*"
Jag lyfter mina händer,
Jag stämmer Sångens ljud,
Och knäböjd ande sänder
Sin aftonsuck till Gud.

Det rätta sättet.

Det är ett bråk i denna verlden
Om sättet till att färdas här,
Och mången tror att lefnads-färden
Är krångligare än den är.
Det är visst icke lätt att känna
Hvad som i verlden bäst slår an;
Men lifvets mening är väl denna:
Att bjuda till, så godt man kan.

Man lifvets lycka söker fästa,
Fast man ej nyper den så lätt;
Man hoppas alltid på det bästa,
Och sträfvar uppå tusen sätt.
För framgången kan ingen svara;
Men om man ej sitt syfte vann,
Det rätta måste ändå vara

Att bjuda till, så godt man kan.

Skrif *mod* och *kraft* uppå din fana
Och ryck framåt mot Ödets lott!
Och du skall se att lifvets bana
Är ej så svår som du har spått.
Visst har hon sina hårda nötter;
Men man har gjort sin pligt, minsann!
Om man med händer och med fötter
Har bjudit till, så godt man kan.

Socken-skräddarn.

Lita Visa vill jag sjunga, jag — san,
Den skall bli af aldrafinsta slag — san.
Det skall Gud min veta,
Sjunga och arbeta,
Det är just hvad jag kan friska tag — san.

Fullt med arbet' hänger i mitt tak — san,
Fogdens byxor, sönderspruckna bak — san.
Han är rik och mägtig,
Men fast han syns prägtig,
Är han, oss emellan sagdt, ett vrak — san.

Lagmans res-rock hänger der af skinn— san.
Det är karl att vara styf och stinn — san.
Högförnämt han statar;
Men, som folket pratar,
Lagen kan han vända ut och in — san.

Dessa svarta kamlotts-västarna — san
Skola passa Herr Adjunkten bra — san.
Aldrig jag som mästar
Annat sett, än västar:
Byxor har han visst ej råd att ha — san.

Åt Herr Pastorn är jag alltid van — san
Att ta fläckarna ur hans kaftan — san.
Det är klart som dagen,
Det är alltid lagen,
Hvar gång gubben kommer ifrån stan — san.

Den kavaj, som jag nu syr uppå — san,
Den tillhör vår Båtsman N:o 2 — san.
Gratis vill jag lappa
Både rock och kappa,
Om han bara ville Ryssen klå — san.

Snäller fästmö har jag här i byn — san,

Blåa ögon, rosenröd om hyn — san.
Död är hennes moder,
Hennes far och broder:
Efter dem hon ärfde fyra svyn — san.

Läsa kan hon nästan i hvar bok — san,
En förståndig menska, qvick och klok — san.
Nyttig öfver måtta,
Om sej som en råtta,
Och så dygdig som ett litet tok — san.

Klockarn nog försåt för henne satt — san,
Men si, flicka hon var ej så fatt — san.
Hon var för belefven,
Klockarn fick dra vefven,
Kär och tokig som en klockarkatt — san.

Bröllop skall det bli af hjertans grund — san.
Då skall hon som jag på bordets rund — san
Skräddaryrket drifva.
Lycklig skall jag blifva,
Som om jag fått hela *Bomarsund* — san.

Löjtnanter borde aldrig finnas till.

Det var en tid, då jag var ung och glad.
Då bodde jag uti en liten stad.

En lycka hade der så när mig händt.
Det var straxt efter, se’n jag blef student.

Jag i en flicka blef så dödligt kär.
Ni vet hvad det är för ett grymt besvär.

Fast jag var glad, jag ändå gret och led:
Då man är kär, är allting upp och ned.

Om dagen gick jag sofvande omkring.
Då natten kom, då sof jag ingenting.

Jag magrade, blef glåmig, blek och hvit.
Fast jag var hungrig, åt jag ej en bit.

Och hade mygg ej funnits, så min själ!
Jag tror jag rigtigt hade svält ihjäl.

Och hade regn ej stundom fallit ned,
Jag tror af törst jag hade strukit med. —

Min Sköna, som jag var så kär uti,
Var sjutton år och hette Amelie.

Af elden, som i hennes öga brann,
Jag märkte snart att vi förstått hvarann.

På stadens brygga stodo vi en dag. —
”Stå ej så nära kanten”, sade jag.

”För min skull, Amelie! låt bli, låt bli!” —
Men foten slant, och flickan föll uti.

”Fräls himmel!” skrek dess moder, som var med,
Och med ett skutt jag dök i djupet ned.

Men i en slup en löjtnant kom i hast,
Och fick med ens i hennes klädning fast.

Han flickan förde, lefvande fast blek,
Till hennes mor, som stod på strand och skrek.

Jag samm till stranden med det rön jag gjort:
I byxor är det svårt att simma fort. —

Men mamma i sin famn löjtnanten slöt
Och gaf mig fan, fast jag var mera blöt.

Löjtnanten kom i sjunde himlen in —
Och Amelie var icke mera min.

En ed jag svor, så helig som en bön,
Att ej för flickor hoppa uti sjön. —

Men sällan går det som man tror och vill.
Löjtnanter borde aldrig finnas till.

Sjömans-Sång.

Gunga, mitt fartyg! på böljorna blå,
Fyllen i seglen, J susande vindar!
Allt står på gafvel, det finns inga grindar,
Hafvet står öppet, stick ut, låt det gå!
Vågorna lätt uti solskenet leka,
Frisk står min håg utåt blånande rand.
Tåren dock bränner, jag kan icke neka:
Smärtsamt jag skiljs från mitt fädernesland.

Dyrbara vänner jag tagit ombord,
Saknadens tröst på min ensliga bölja:
Vänliga englar på hafvet mig följa,
Heliga minnen från barndomens jord.
Ej finns ett land mera härligt än Norden,
Äran är döpt på dess tallkrönta strand.
Kärlek och Tro finnas aldrig på jorden
Starkare än i mitt fädernesland.

Väl är det härligt, dit böljan mig bär;
Men om ock Södern kan sinnet förtjusa,
Ej får jag höra, hur skogarna susa

Väldigt bland snötäckta fjellen, som här.
Ej får jag höra i dalar så gröna
Forsarna larma i norrskenets brand,
Aldrig se himlen i qvällar så sköna,
Som dem jag såg i mitt fädernesland.

Spänn dina vingar, min hafsdrake god!
Smärtan får längre med mig icke gunga:
Sorgen försvinner, då vindarna sjunga
Toner af frihet och glädje och mod.
Redan jag ser, huru fjellarna branta
Smälta tillsammans med himmelens rand,
Vågorna nicka som gamla bekanta,
Följa till vägs från mitt fädernesland.

Gunga, mitt fartyg! låt se hvad du kan!
Afgrunder komma väl stundom att blottas,
Stormarna ryta, då gäller att brottas:
Hafvet har krafter som fordra sin man.
Skönt skall du häfda din blågula fana,
Ärad som förr vid hvar fremmande strand.
Kanske, när året har slutat sin bana,
Helsa vi åter vårt fädernesland.

Skaldekonsten.

Man frågat mig, hur det går till att dikta,
Och hur jag gör, då jag små visor gör.
Och derför går jag nu att öppet bigta
Och lära ut methoden förr'n jag dör.
Om man blott vet, hur man skall rätt förfara,
Är konsten visst ej något trolleri,
Och litet tokig skall man verkligt vara,
Att tro, att man skall födas till genie.

Att vara inspirerad hör till saken:
Det kan du bli, så ofta som du vill.
Du ser blott till att du är rigtigt vaken,
Men sluter som till sömns ditt öga till.
Ideerna då komma af sig sjelfva,
Du gapar blott och säger ingenting —
Då börjar diktens flod att sjelfmant hvälfva,
Och hjernan snurrar som en broms omkring.

Med snabba steg du golfvets tiljor mäter
Fram och tillbaka, ifrån hörn till hörn,
Och flaxar vildt och mat och dryck förgäter,
”Till hälften näktergal, till hälften örn.”

Cigarrens rökmoln bilda kolonnader,
Der fantasien svärmar glad och ljus —
Då strömma rim och meter som kaskader,
Och tankar komma såsom stora hus.

Bläck får ej fattas, dito spetsigt skurna
Gåspennor bundt-tals för Apollos son,
Helst sådana, som blifvit klassiskt burna
Af hvita gäss från Lund och Fyris-ån.
Var snabb att fästa hvar poetisk stråle,
Se till att du har ark, som räcka till:
På Nyqvarns Bruk hos Fabrikören Ståhle,
Der får du hundra alnars långa, om du vill.

I *”etherns ljushaf”* bör du flitigt bada,
Det Sången ger en friskare gestalt.
I Dikten kan ej litet mörker skada,
Men *månljust* bör det vara framför allt.
På *”ros och lilja”* bör din Sångmö hvila,
I sol och *”ambra-doft”* — och se'n *”med flit”*,
Liksom Tegnér, kan här och der du kila,
”För sammanhållningen, en bit granit.”

Låt se’n ditt Opus ut i verlden löpa
Med full förtröstan till Publikens smak,
Och annonsera, att det finns att köpa —
Om du får sälja, blir en annan sak.
”Ty detta är hos menniskan det stora,”
Och kanske aldramest hos en poet,
”Att han kan ega allt och allt förlora,”
Förutom tron på sin odödlighet.

Samtal med Stormen.

(Sandhamn.)

Vilda storm! med harm jag sitter
Blickande mot hafvets rand,
Hur du ilsken, vred och bitter
Kastar böljan mot min strand.
Vildsint är ditt lynne vordet,
Och för ditt fördömda gorm
Ingen annan kan få ordet —
Usch! du är för otäck, Storm!

Mig din vilda vrede harmar,
Du gör hemgång på vår jord:
Hvarför skriker du och larmar?
Ingen har ju sagt ett ord.

Som en bandhund argt du skäller
Vänder hafvet ut och in.
Ingen roddarkärring heller
Har en sådan käft som din.

Se, hur Korsö står begrafvet
Midt i skummet, med sin fyr.
Som en tragedi är hafvet,
Stormen är dess ouvertyr.
Hafs-örn, djerf i strid och fara,
Svigtar för så skarpa tag,
Skogen kan sig knappt försvara,
Klippan darrar för hvart slag.

Upphör med din skräck och fasa,
Tänk, o Storm! på hvad du gör!
Är det menskligt att så rasa,
Endast utaf misshumör!
Men om buller, blåst och väta
Roa dig, så gå då på.
Det skall fan stå här och träta,
Lungsot kan man få ändå.

Stormen.

Gå och lägg dig, drummel!
Stå ej här och prata.
Hafvets vilda tummel
Är ej för din själ.
Backstu-hjon vi hata,
Sådant skräp vi rata:
Gå du hem och mata
Getterna, farväl!

Julklappar till åtskilligt Folk.

1.

Bland mina gåfvor vill jag åt dig gallra
En passande present, låt se!
Ett litet plån med blyertsstift kanske,
Att skrifva upp, hvad du ej minns att sqvallra.

2.

En liten spegel vill jag helst dig skicka,
Så kan du ha till hands uti din ficka
Det käraste, du ser uti ditt lif,

Ditt eget *Jag* i perspektif.

3.

Jag flitigt gått kring hela sta'n,
Att se mig om, hvad jag dig ville gifva.
Jag vet ej än, hvad det skall blifva:
Jag tror jag ger dig fan.

4.

I Lejas bod två bilder stodo,
En krypskytt och en räf— håll dem till godo!

5.

Min bror! du pratar jemt och intressant vill vara.
Jag ger dig här en fisk, utaf naturen stum.
Gör du, som han, och lär dig tiga bara,
Så blir du mindre dum.

6.

Du kan ej skrifva alls, men fuskar i kritiken.
Ett skriftyg ger jag dig, var god och tag emot:
Det är i form utaf en fot ....
Förstår du piken?

Våren 1854.

Hur grymt är icke krig, förblindade nationer!
Hur är dess början väl, dess fortgång och dess
slut! —
Jag ropte, då jag såg hur man drog fram ka-
noner,
Och hela verlden skrek på kulor och på krut.

Är jorden nu för trång att hon ej mer sig låter
Bebyggas som hon gjort i många Herrans år!
Ack nej! hon är nog stor, om ni blott makar
åt er,
Och mången icke stod så bredbent som han står.

Är det väl skick och skäl att slå ihjäl hvarannan
Och fylla vår planet med krigets hemska dån;
Kan ni ej trifvas här, så gå då på en annan,

Låt jorden gå i fred och knalla er till Mån!

Der tar ni hvad ni vill, som kan er åtrå reta,
Ty på dess öde klot är godt om land och gull.
Der kan Kossackens häst för ingenting få beta,
Och Turken gratis få sin halfva måne full.

Hvad ni en gång har sagt, ni tycks ej länge minnas:
Den stora freds-idén, hvar tog han vägen han?
Då man som bäst är stämd, *att krig ej skola finnas,*
Är hela jordens folk i lufven på hvarann.

Om jag Gud Fader sjelf en stund blott finge vara,
Jag gjorde visan kort, och slog, förutan skämt,
Er jord-boll uti kras och lät dess spillror fara —
Ni skulle, ta mig fan! ej stå er mer än jemt.

Kärlekens Inkast.

”Fly ej kärlek, från min hydda!” —
Ack, nej! gubevars för det! —
”Jag så troget skall dig skydda.”
Ja bevars! jag vet, jag vet! —

”När som Våren kom, du sade” —
Ack, jag vet nog hur det var,
Men jag ondt i magen hade,
Kunde evigt ej bli qvar. —

”Böner, tårar — intet gäller,
Flyktig är du, hvart du kom” —
Aldrig hör man annat heller,
Samma visa dagen om!

”Fly ej kärlek, från min hydda!”
Ack, nej! gubevars för det! —
”Jag så troget skall dig skydda.” —
Kommer aldrig i fråga!

Till LÖJTNANTEN OCH RIDDAREN Herr KNUT LAGERHEIM. Furusund d. 25 Aug. 1854.

Hvad är lifvets bästa lycka?
Tro och Ära i förbund.
Bröder, låt oss derför trycka
Gubben här på Furusund!

Medan lynnets fröjd oss gläder,
Är hans hjertas djupa grund
Fastare än engelskt läder,
Starkare än Bomarsund.

Högre nu hans öga glänser —
Hemligheten, vet ni den?
Han har vidgat sina gränser,
Han har Åland fått igen.

Ej, som vanligt på kalaset,
Smickrets lust-eld fladdrar ut.
Nej! med hjertat, fullt som glaset,
Klinga vi med gamle Knut.

Hwem är hon?

Nattstycke.

I detta fönster, som du ser,
Dit månans öga knappt törs blicka. —
”Deruppe?” —Nej, en trappa ner!
Der slumrar en gudomlig flicka.
Dess läppars friska rosenpar
Kan hvilkens lugn som helst förstöra. —
”Hvem är hon?» — Ack! hon ögon har,
Som skulle kyrktorn kunna röra.

Hvad syn att denna engel se
Sylfidiskt sväfva bland de unga!
I går, uppå sin fars supé,
Hon sjöng, som näktergalar sjunga.
Dess hållning och dess fina vett
Förgäfves skaldekonsten målar. —
”Hvem är hon?” — Se’n jag henne sett,
Mitt hjerta sitter som på nålar.

Dess panna öppen är och klar,
Dess lockar glänsande och rika.
Hon ej allenast skönhet har,
Hon pengar äfven har tillika.
Om du kring hela Sverge vill,
Så kan du ej dess make leta. —
”Hvem är hon?” — Hon är dotter till ...
Jo pytt! jo pytt! fick du det veta!

Till en Sjökapten.

På dess Silfver-bröllop Nyårsdagen.

Ett fjerndels sekel har redan nu gått till ända,
Se'n Gubben gjorde på tidens våg *klart att vända.*
Han for som ungkarl på lifvets rankiga skuta,
Men tråkigt blef det till slut uti hans kajuta.

Och ungkarls-lifvet det blef för honom en pina:
Han for till Norrland och fria till Albertina;
Och se'n stod brölloppet, om jag ej är bedragen,
På *Fantskog*, jemt tjugufem år se'n. Nyårsdagen.

Se'n har han farit kring alla verldenes riken,
De största haf har han hoppat öfver som diken.
Han sett markattor och svarta vildar som grina,
Med stora ringar igenom nosen som svina.

Nu på en tid har han seglat mest på Basiljen:
På tio Jular han aldrig träffat familjen.
Men hvarje vår kom han hem till Sverge med solen
Och sockerkistor, så fullt det gick i *"Nordpolen."*

Nu har han slutat och slagit sjön utur hågen,
Och skutan gaf han som testamente till mågen.
Sjelf blef han hemma att spela Boston och Vira,
Men framför allt, för att silfverbrölloppet fira.

Och derför är nu en hvar utaf oss hitbjuden,
Och fröjd och lycka vi önska brudgum och bruden:
Så låt oss derföre nu på fulla alfvaret
I botten tömma en hjertlig skål för brudparet.

Skalden.

Öfver jorden Skalden går och vankar,
Sänd utaf Apollo-fadren huld,
Och på ryggen han sin lyra kankar,
Tung att bära, ty den är af *"guld"*.

Medges, att han är ett litet under,
Häftig, öm och vild till sin natur.
Verlden tror, och det på goda grunder,
Att han är en högst komik figur.

Der, som lifvets vilda tummel sorlar,
Tar han plats och finner sig deri.
Stundom vid en liten bäck, som porlar,

Lyss han till naturens poesi.

Skrattar än åt Bacchi vilda yra,
Gråter ömt vid *"Lifvets Romantik"*.
Äter paltbröd, samma stund hans lyra
Tar lektion i *"sferernas musik"*.

I sin fantasi han kalkulerat,
Att till soln är blott en liten bit,
Klifver öfver molnen ogeneradt
Och går in till månen på visit.

Stundom faller han ur rätta tonen,
Skrifver lag för konungar och pack;
Gormar, som han sjelf satt uppå thronen,
Slutar med att borsta sjelf sin frack.

Utaf kärlek tidt och ofta fången
Fladdrar han och skyller på naturn.
Hoppet om en liten puss för Sången,
Narrar honom in i jungfruburn.

"Diamanter" han ur luften tvingar,
"Guld och purpur" tar han i *"det blå"*,
Flyger genom skyn på *"gyllne vingar"*,
Skäms att visa folk sin paletå.

Ofta glömmer han uppå *Pegasen*
"Att sig skaffa mynt och eget tak".
Deraf kommer den utslitna frasen,
Att *"affärer ej är Skaldens sak"*.

Ack, så dumt! här ligger ju beviset
Klart och tydligt, att man kan bli flat:
Han på *Börsen* vinner *högsta priset*
Ofta, då grossörn ger upp sin stat.

Tung är ändå för de Skalde-nackar
Deras himmel, fast af *"lyror full"*.
Midt i vintern svetten af dem lackar
För ideernas och rimmens skull.

Skönt det klingar väl att *"lagrar skära"*,
Afundsvärdt är dock ej Skaldens kall.
Oftast är hans lif, i all dess ära,
Sorgligt, som *"en balsam-poppels fall"*.

Till en musikalisk Vän.

Vid hans afresa från Sandhamn.

Du flyktar hän med sommarns snabba stunder
Från Sand och haf och *Utkik* på en gång,
Och trår till stora verldens blixt och dunder
Och plundrar oss på all musik och sång.
Dig locka mer ej hafvets djupa grunder
Och vindens sus och våra bockars språng. —
Blif qvar! Välan! vi ge dig hela basken:
Der har du *Korsö-Fyr*, och der *Smör-asken!*1

Är icke här ett land rätt godt att vara:
Här dansar hafvet lefnadsfriskt kring ön,
Och helsan andas öfver vågor klara,
Och ”hvarje get är här idylliskt skön”.
Var det ej ljuft, om du vill tänka bara,
Att rulla först i sand och se’n i sjön!
Här har du botat alla kroppens skador,
Fått bättre hull och menskligare vador.

Att du vill hän, bevisar att du yrar:
Blif qvar ännu och läs din dogmatik.
Här går du trygg bland våra blanka fyrar,
Här finns ej pest och febrar och kolik.
Ditt lif i Stockholm blott du äfventyrar:
Man vet ej ordet af, förr’n man *står Lik.* —
Förgäfves dock vi hålla dig i rocken:
Res då i Guds namn! du får sjelf *stå bocken!*

Resan.

Det var vinter, min bror!
Och till Stockholm jag for.

Sjön var isande blå:
Jag tog skridskor uppå.

Fram gick vägen så rak,
Och en vind sköt på bak.

När jag kom till Djurhamn,
Tog jag Pastorn i famn.

Toddy-vatten satts på —
Jag tror visst jag drack två.

Nu jag ansåg för bäst
Att ta släde och häst.

Öfver Wermdön jag for,
Och på Länsman jag svor.

Han bör af sin Baron

Få en ny Instruktion.

Den bör lyda helt kort
Att ta backarna bort.

Men det börja' bli sent:
Thorsbyfjärd är så gent.

Men jag hörde ett brak,
Såg på skjutsbond' min, bak.

Men der satt kära far,
Och oskyldig han var.

Men i hast blef han blek;
"Här är vaken"! han skrek.

Men jag tog mitt parti,
For en omväg förbi.

Jag ej ville ditåt,
För att slippa bli våt.

Men på Bethsede-krog
En kopp kaffe jag tog

Ekedahl for jag om
Och till Skurö jag kom.

Väl inbäddad i skinn
Danviks Tull kom jag in.

Allt var tyst, gudskelof!
Hela Tulln låg och sof.

Det var mörkt i hvart hus,
Men på krogen brann ljus.

Och i rännstenens is
Stod på lur en polis,

Och han följde mig ner
Till mitt gamla qvarter.

Men han teg, och jag teg —
Och så gick han sin väg.

Lifwets Haf.

Det är hos Skalderna en gammal vana
Att likna vid ett haf vår lefnads bana;
Och uppå dem vill man ock skulden skjuta
Att kroppen har fått namn af lifvets skuta.
Men fastän ordet stöter oss för bogen,
Bedröfligt nog! är bilden sann och trogen.

Som andra skutor vi af stapeln löpa
Och våra Redare med namn oss döpa.
Och presentabla stå vi, hvad det lider,
Med topp och takel riggade omsider.
Allt blir nu ansatt, och allt godset styfvas,
Och in som barlast Cathekesen hyfvas.

Men tiden inne är att gå och lasta.
Till Skolornas lastageplats vi hasta.
Lastrummet fylls ur vetenskapens grufva.
Lektorer gå som sjåare och stufva
Forn-klassisk lärdom, prosa och poeter,
Till däcks-last språk och andra rariteter.

Och stolta nu att vi ha fått in lasten,
Betygens vimpel hissa vi på masten.
Konversationens vattenfat nu fyllas,
Och skick och hållning som galjon förgyllas.
Syperba sjökort fantasien ritar,
På hoppets ankar man fullkomligt litar.

Vi lägga ut från land på lifvets bölja,
Och vilda stormar på hvarandra följa,
Ty stiltje finns ej på ett haf som detta.
På lyckans tempel straxt vi kurs nu sätta;
Till hennes guld-kust längta vi så gerna:
Som på en fyrbåk tro vi på dess stjerna.

Men ack! hvem vet ej, hur det gick på färden! —
Det finns så många dolda grund i verlden,
Som Ödets Lotsverk ej behagat pricka.
Förgäfves varsamt vi omkring oss blicka,
Förståndets kompass visar också misste —
Och ofärd kom, förrän vi ordet visste.

Fullkomligt lycklig ingen seglar öfver
Ett haf så nyckfullt. Ingen klok manöver
Kan rädda ifrån lifvets mörka öden.
Men ett jag vet: att sorgerna och nöden
Och stormarna på lifvets haf vi slippa,
Då skrofvet kantrar — emot dödens klippa.

———

Landswägs-Poesi.

På en vinterfärd mellan Stockholm och Upsala.

Farväl, du gamla Stad, farväl, Norrtull!
Jag far ifrån Er, för mitt nöje skull,
Som fogeln glad, som sluppit ut ur buren.

Farväl, Sankt Erik, målad uppå muren!
Du ser mig ut att vara några år,
Och litet flat — att du i porten står.
Ett visst medlidande för dig jag hyser:
Tulln vaktar nog sig sjelf — gå in, du fryser!

—

Stallmästargården nu förbi jag styr,
Ett ställe, fullt af punsch och äfventyr.
Kappköringen går nu som bäst på isen,
Och folket trängs och sneglar på — polisen.
Är vädret stekhett, regnigt eller kallt,
Polisen är, som luften, öfverallt.
Den har, som jag, här ingenting att göra.
På vädjo-banan ämnar jag ej köra.
För mig att åka si så der *”på Herr”*,
Det lönas ej med min gästgifvar-märr.

—

Jag heldre vill i ögnasigte taga
Det härliga, det mångbesjungna *Haga.*
Och skulle jag få välja plats att bo,
Uti dess park jag slog mig ned i ro.
Men som det säkert ej sig låter göra,
Så är det kanske klokast — att vi köra.

—

Jag *Kyrkogården* här till venster ser,
En folkrik stad, som byggs allt mer och mer;
Och länge står ej någon tomt der öde.
Sin egen *byggnads-ordning* ha de döde:
De bygga nedåt, icke ofvantill,
Djupt, skuggrikt, mystiskt äfven, om du vill.
För solen, såsom vi, ha de ej sinne:
Från *andra sidan* ha de dagen inne.
Och se’n de flyttat in, hvar i sin graf,
Stängs dörren till — och se’n hörs ingen af.
På dödens gåta man förgäfves stafvar.
Farväl, j döde! Frid med edra grafvar!

—

Bredvid förgängelsen och dödens blund
Står lefnadsfriskt det gamla *Hagalund,*
Med Bacchi drufvor, flätade kring pannan.
Bindmössor ser jag skymta om hvarannan.
För dem jag känner, då jag far förbi,
För ögonblicket, ingen sympathi.

—

Farväl, *Frösunda!* Du är »*känd i orten*».
Det mesta, som man ser af dig, är porten.

—

Lings graf till höger här vi ej förgäte,
Och för hans själ det kära *Annelund.*
Jag ville blott, att såsom egen grund,
hans enka fått det till sitt enkesäte.

—

Järfva-Wärdshus, tomt och naket,
Är dock vidt och bredt bekant.
Här stod glädjen högt i taket
Fordomdags, och det bastant.
I det ädla drufvoblodet
Döptes mången törstig själ.
Nu är stället ej på modet —
Derföre, farväl, farväl!

Der på brända tomten grodde
Fröjd och gamman fordna dar.
Elis Schröderheim der bodde,
Och då vet man, hur det var.
Järfva nu är i sitt Nedan,
Det var andra tider då.
Elis borta längesedan —
Derföre, kör på, kör på!

—

Aj! jag tappade min vante!
Nej, här fick jag honom fram!
Hoppsan! gamla ”Rozinante”!
Hejsan! gamla häst-madam!
Färden kan jag icke skylla,
Den gick raskt och hurtigt, *ptrro!*
Här är det för gräl och fylla
Vidtbekanta *Rotebro.*

—

Landsväg liksom sjöväg suger,
De ha tycke af hvarann.
Uppå *Märsta* ätas kan,
”Om man matsäck har, som duger.”

—

Jag låg uppå *Alsike*
Och frös, ty det var kallt.
Jag aldrig kännt dess like,
Det bet mig öfverallt.

Då natten var förliden,
Var kroppen öm och svår.
»Jag mins den ljufva tiden,
Jag mins den som i går.”

—

Farväl! i hast jag sade
Och gaf *Alsike* fan.
Rätt glad att blott jag hade
Sex fjerdingsväg till sta’n.
Jag knappast kan omtala
Min fröjd i denna stund. —
Nu är jag i *Upsala,*
Och hungrig som en hund.

————

”Tempora mutantur, et nos mutamur in illis.”

”Jag densamme som förr på den böjliga pipan har spelat,”
Herdars qväden och Bacchiska värf, ”fiskmåsar” och ”småplock”,
Ack! jag åldras alltre’n: det sprittande blodet, som dansat
Lifvets sköna galopp och sjöd som fräsande »champis»,
Saktas allt mer och mer och isas af kylande Tiden.
Tiden är lömsk, man vet icke af förr’n lifvets galeja
Glidit från hoppets förtrollande strand, allt längre och längre,
Ned till den kyliga kust, der minnena spöka i qvällen.
Ack! hvem har ej med harm känt tidens flägt i karpusen
Rifva den ”flygande lock” och strö deröfver sitt ”silfver”,
Medan vi visas med hån ur ungdomens yrande kretsar.
Ensam jag åldras dock ej, jag ser mina ungdomsbekanta,
Unga som jag en gång och fria från lifvets bekymmer,
Öppna som himmelen sjelf och friska som landtliga djeknar,
”Smärta gestalter med lockiga hår och med ro-

siga kinder”,
Nu förbytta till form — otympliga, svåra gestalter,
Prostar med magar i skyn — det enda som höjt sig mot himlen,
Fromma som bräkande får, domkyrkor till skick och till hållning,
Möta min ängsliga blick och sätta mitt hjerta i darrning;
Skrifvare, magra som strån, theslikes med kinder som näfver,
Fordom studenter som jag, nu skrumpna med hiskliga smalben,
Ströfva som hamnar omkring och lura på gödande tjenster;
Flickor, älskliga mör, som fordom i hvirflande dansar
Prydde min ungdomsverld! och spridde deröfver sitt solsken,
Femtonkantiga nu, förbytta till grymma madamer,
Stå de på lifvets strand, som ”*harpor vid Babylons elfver”*
Men det är Tidens sätt att kufva vår syndiga ande:
Menniskan yfs af sitt lif, och ungdomen är hennes högmod.
Högmod går alltid för fall. Det är derför som årena komma
Skickade på oss, att svalka vår geist med sitt kylande pulver.
Dock jag sörjer ej ungdomens flygt, jag mår mycket bättre,
Önskar den icke tillbaka igen: jag ger den min slängkyss,
Glad, att jag är der jag är, på mitt ensliga, sandiga Sandhamn.
Här är mitt lefnadsmål: *”det är vändningspunkten af lifvet;”*
Ty om jag går litet till, så faller jag bums uti hafvet.
Hafvet kan visst vara bra, men jag har ingen lust att mig dränka,
Trifves för väl på min Ö, ty här är mitt Tusculum grundadt.
Här skall jag lära mig getternas språk och dikta Idyller,
Ända till dess jag är ledsen och trött. Då tar

jag min lyra,
Slår den i spillror mot Östersjöns strand och ber
till Apollo:
*”Parce, pater, puero! post hæc non carmina
fingam.”*

————

Tankar och Reflexioner

efter

SEGUR

Har du en vän, som är dig kär, och du vill för alltid fängsla hans tillgifvenhet, så fängsla hans högaktning genom nya fullkomligheter.

—

Om intrycket af dina förtjenster, hvilka i början tillvunnit dig en vän, utplånas genom intrycket af dina fel — hvems är då skulden, om vänskapsbandet slutligen upplöses?

—

Man förnyar sina fel, då man glömmer dem.

—

Det är icke så sällsynt, att man hos andra heldre fördrager stora fel, än stora dygder, stora egenskaper, stora förtjenster. Huru förödmjukande är ej en utmärkt mans närvaro för verlds- menniskans ömtåliga fåfänga! huru plågsam är icke den rena dygden för skuldbelastade samveten!

—

Jordisk sällhet är såsom ljungelden: den tyckes blixtra endast för att bebåda ovädret.

—

Afunden är ärans skugga, och följer henne alltid.

—

Det är endast döden, som afväpnar afunden.

—

I kritiska ögonblick tvingar fruktan afunden att tiga och att underkasta sig förtjensten.

—

Fruktan är mera öfvertalande än förnuftet.

—

Snillet och talangen, hvilka råkat i ogunst i en lugn tidpunkt, återkallas vanligen i farans dagar.

—

Den som fruktar allt, tror allt.

—

I yttersta fara är yttersta djerfhet vishet.

—

Ingenting är mera vacklande och ostadigt än fegheten. Förfärad vid första motgång, reser den sig med öfvermod vid minsta medgång.

—

Motgången, som nedslår fega hjertan, ökar modet hos starka själar.

—

Egenkärleken är menniskans beherrskare. Den förderfvar de starka genom högmod, och de svaga genom inbilskhet.

—

De råd, som smickra våra passioner, äro nästan alltid de enda, som följas.

—

Det sanna modet är den förnämsta af alla dygder. Det eger förmågan att utföra allt. En verkligt modig man kan hvarken vara slaf eller tyrann, hvarken vidskeplig eller ränkfull, hvarken trolös, girig eller liderlig. Hans själ emotstår allt, och är lika mycket skild ifrån en öfvermo- dig yra under medgången, som ifrån nedslagenhet i motgången, samt alltid tryggad för fruktans klenmodiga rådslag, smickrets snaror och lastens förförelser.

—

Ofta händer, att det mod, som emotstår stora olyckor, svigtar för smärre vidrigheter och dukar under för husliga förtreter.

—

Store mäns anseende ökas genom medelmåttan hos deras efterträdare.

—

I krig ställer lyckan sig nästan alltid på deras sida, som förakta henne.

—

Det är tyranners lott att frukta dem, hvilka de komma att darra.

—

Hopen af folket liknar en sjuk, som alltid vill förändra sin ställning, i hopp att finna sig bättre.

—

Svärdet är en farlig spira: den sårar förr eller sednare den furste, som stöder sig på henne.

—

I oskuldens känsla lågar någonting himmelskt, som höjer oss öfver hvarje missöde.

—

Skada att menniskan ofta mer älskar sina fel, än sin vän, och blifver långt trognare de förra, än den sednare: hon vill heldre förlora sin vän, än fläckarne i sin själ.

—

Hata aldrig. Älska din fiende, men motarbeta hans stämplingar endast så mycket att de ej blifva dig till skada.

—

Hela verlden tillbeder lyckan och hela verl- den tycker om henne. Hennes ynnest tillskrifva vi vår förtjenst, men hennes vidrigheter tillskrifva vi *henne.*

—

Lyckan, som man förgudar, beror af menni- skorna: hon är flyktig för öfvermodet, men varaktig för klokheten.

—

Ingenting sårar fåfängans ömtåliga skinn så mycket som sanningen.

—

Ödet kan låta eder uppstiga på lyckans vagn; men det störtar er lika fort derifrån, om ni icke förstår att styra den.

—

Den skattkammare, som tömmes genom slöseri, måste fyllas genom brott.

—

De män, som mest saknas af det allmänna, sörjas minst af sina familjer. De store äro mera sällan böjde för huslighetens ljufvare band; Och de som minst förlåta oss våra fel, äro alltid våra anhöriga.

—

Den sanna mildheten består icke uti att förlåta, men i att glömma.

—

Af alla ockrare är smickret den som gör sig de största vinsterna. Då de mäktige sakna utmärktare egenskaper, lånar smickret dem sådana, och ser sig sedan rikligen vedergäldt genom pensioner, ynnestbevisningar, embeten och ordensband.

—

Då ärelystnaden bemägtigar sig själen, för- qväfver hon hvarje annan känsla. Då hon talar, tiger naturen.

—

För ett stolt och fritt folk är det icke nog att vara väl styrdt; det vill äfven hafva del i styrelsen.

—

Menniskorna känna mera behofvet att bota sina sjukdomar än sina villfarelser.

—

Våra olyckor äro starka och oss öfverlägs- na endast genom vår svaghet. De besegra oss, emedan de öfverraska oss. De synas oss förfärliga, emedan vår inbillning har förstorat dem. Men för den vise försvinner större delen af deras förfärlighet, emedan han har beredt sig på dem och med ledning af förnuftets kompass förut beräknat dem.

—

Af alla naturens gåfvor är förnuftet det sällsyntaste. Till och med hos snillet fördunklas det stundom.

—

En sjuk själ är olycklig, liksom kroppen, då den är sjuk. Passionerna äro själens sjukdomar, förnuftet hennes helsa.

—

Egoisten är en ömklig narr som bedrager sig sjelf. Han isolerar sig, beröfvar sig hjelp och går vilse utan sällskap i lifvets labyrinth.

—

Egoisten är aldrig erkänsam: han skrifver med bläck det onda man tillfogar honom, och med blyertspenna det goda man gör honom.

—

Uppfostran borde betraktas som den förnämsta delen af lagstiftningen. Nutidens folk sysselsätta sig med undervisning, som bildar förståndet, men ganska litet med bildandet af karakteren. De gamle tänkte deruti långt mera än vi. Också hade hvarje folk då sin national-ka- rakter, som fattas oss. Vi öfverlemna förståndet åt skolan och karakteren åt slumpen.

—

Man kan göra menniskor godt i alla belägenheter, till och med i fattigdomen.

—

Välviljan är af alla egenskaper den älskvärdaste. Utan den inger förtjensten endast en kall högaktning, och den skönaste talang endast en tom beundran. Der välviljan finnes, kan man vara säker att lasterna äro frånvarande eller besegrade.

Hösten 1854.

Slut-Sång.

Förbi är sommarns glada dag,
Och dödt är Floras hof.
Farväl, min sångmö! gör som jag
Och lägg dig nu och sof.
Jag afsked af min lyra tar:
Farväl, min glada gäst!
Och som jag inga ämnen har,
Så är det kanske bäst.

Jag tänkte när som våren kom:
”Var käck och oförsagd!
Nu blir att sjunga året om
Om krig och bragd på bragd.”
Jag trodde redan i April —
Så stort lät allting då —
Ej hafvet skulle räcka till
För bragderna derpå.

Till sång stod jag med lyran klar,
Krig andades hvart ord.
Och re’n en *”trum-marsch”* påtänkt var
Att dundra öfver Nord. —
Men Flottan har gått öfver stag,
Ty hemma är dock bäst.
Och derför spar jag mina slag
Till bragderna härnäst.

Noter
1)

Namnet på en klippa nära Sandhamn.